

E. C. FREMANTLE
MÉRGEZŐ NÁSZ

E. C. Fremantle

MÉRGEZŐ NÁSZ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Poison Bed

Original English language edition
first published by Penguin Books Ltd, London

Text copyright © E. C. Fremantle 2018
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

Hungarian translation © Kiss Rita

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS RITA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2060-6230
ISBN 978 963 452 314 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030
www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

☞ A nő ☞

Mire a három férfi megérkezett, ő már készen állt. Ázott gyapjú szagát árasztották, és ha nyíltan nem bámulták is, lopva rá-rápillantottak. Az ajtóhoz ment. A nővére zokogva könnyes ölelésbe vonta, a dada a síró gyermekkel a karján, tompa arckifejezéssel nézett rá.

Odakint zord szél tombolt, és hevesen csapkodta a szitáló esőt. Érezte, hogy az ablakból figyelik, de nem engedte, hogy a szégyen úrrá legyen rajta. A szégyen nem ismer határokat. Elég egyszer utat engedni neki, hogy teljesen feleméssze az embert.

A folyó felé tartó úton, síkos macskaköveken haladtak.

– Okvetlenül a víznek kell mennünk? – kérdezte. Nem kapott választ, a férfiak csak követték a parancsot.

Egyszerre lármára lett figyelmes: valami őrült, kántáló üvöltés halatszott, és amint átléptek a kapun, megpillantotta a tömeget: vöröslő arcok, villogó fogsorok. Ha nincs fegyveres kísérete, talán ízekre tépik. Erre a gondolatra összeszorult a gyomra, de erővel elhessegette, nehogy elveszítse az önuralmát. Attól a gondolattól is szabadulnia kellett, hogy a folyó mélye hívja; azon tűnődött, vajon melyik a rosszabb: a csőcselék, a gyors és erőszakos halál, vagy ha a folyó jeges ujjai fonódnak a nyakára?

A tömegeből egy vicsorgó árny tört elő. Köpött egyet. Ő elvesztette az egyensúlyát, megcsúszott a folyóhoz vezető lépcsőn, de az egyik férfi elkapta, és egészen a várakozó hajóig támogatta.

– Remélem, beleesel, és bele is fulladsz, te szuka! – ordította valaki.

A ruhaujjából egy zsebkendőt vett elő, letörölte az arcáról a köpést, és elhajította. A zsebkendő fehér kismadárként, bukdácsolva úszott tova a hullámokon. A bárka megindult, erre a feje keményen egy fagerendá-

nak ütődött. Éles fájdalom hasított belé, de a tartását megőrizte. Nem adta volna meg azt az örömet az őreinek, hogy szenvedni lássák.

Az egyikük ismerősnek tűnt. Az agya lázasan kutatott a neve után, azt remélve, hátha még hasznára válhat. A hajó megint megbillent, az evezők a vízbe csaptak, és mintha visszazökkent volna a múltba: egy hatalmas kéz nyomta le a fejét, kiverte a víz, páni félelem fogta el, és hallotta azt a csendes, fenyegetéssel teli hangot: *Meg kell tanulnod bízni bennem... ellenállni a gyengeségnek.* Elakadt a lélegzete, az őr hátranézett, erre ő köhögött egyet, mintha csak valami a torkán akadt volna.

A híd felé közeledve érezte, ahogy a zúgó örvények ereje az árnyak közé vonzza. Behunyta a szemét, és visszatartotta a lélegzetét, amíg a túlpartra nem értek, ahol a torony magasodott. Ott volt a férje valahol a csupasz falak mögött. Azon tűnődött, vajon észrevette-e, hogy közeledik felé, és a téli nap fényében ragyogó angyalszoborként jelent meg előtte. De most nem volt szabad rá gondolnia, nem volt szabad, hogy elvonja a figyelmét attól, ami rá vár.

A hajó besiklott a külső sánc alatt futó alagútba, a fáklyák visszatükröződő fénye mintha lángba borította volna a víz hullámzó felszínét. Nem lepődött volna meg, ha Cerberus vár rájuk a túloldalon. Helyette azonban egy alacsony termetű, méltóságteljes férfi nyújtotta felé a karját, hogy kisegítse a bárkából. Úgy képzelte, a kesztyűje alatt éles karmú, rózsaszín mancs rejtőzik, a tulajdonosa rágcsálóhoz hasonló kinézetének megfelelően.

A férfi felvezette egy lépcsőn. A falak körül süvöltött a szél, a ruhájába is belekapaszkodott, miközben arra várt, hogy a nehéz ajtó nyikorogva feltáruljon előttük. Bent, a szoba mindkét oldalán apró ablakok sorakoztak, és egy begyújtatlan kandalló, amiből döglött galamb szagára emlékeztető, orrfacsaró bűz áradt. Az egyik fal fénylett a nyirkosságtól; annak ellenére, hogy vastag köpenyt viselt, megborzongott a hidegtől.

– A főügyész úr hamarosan itt lesz – mondta a férfi anélkül, hogy ránézett volna. Erre mintegy végszóra Bacon, mint egy démon, besuhant az ajtón.

– Miért nem ég a tűz? – kérdezte, még mielőtt köszönt volna. – Azt azért nem várhatjátok el, hogy ilyen hidegben dolgozzam... – Elhallgatott, ráemelte a szűrős tekintetét, ő pedig beleborzongott a pillantásába. – Ugyebár.

Már szaladt is a fiú, forró szénnel teli vödre csattant a kövön, és hozzálátott a kandalló begyújtásához, miközben Bacon csendben méregette őt. Szemernyi kedvesség sem látszott a szemében. Nem mintha kedvességgel segíteni lehetett volna rajta.

Ahhoz viszont már hozzászólt, hogy a megjelenése meglehetősen hatást vált ki. Baconnak azonban még a szeme sem rebtent, és ez elbizonytalanította. Lehet, hogy mégsem annyira ellenálló a félelemmel szemben, mint hitte.

– Azóta nem láttalak, hogy az esküvőm alkalmából azt a fényűző fogadást adtad. – Emlékeztetni akarta a férfit, hogy ki is ő.

– Az három éve volt – állapította meg Bacon, utalva arra, hogy a dolgok azóta megváltoztak. Már sajnálta, hogy felhozta a témát. Az esküvője és azok a körülmények, amelyek miatt most itt találta magát, kibogozhatatlanul összefonódtak. Bacon arckifejezése kifürkészhetetlen maradt.

A fiú a fogójával előhalászott a vödörből egy vörösen izzó széndarabot, és a gyújtós azonnal lángra kapott.

Hirtelen döngő léptekre lettek figyelmesek a lépcső felől, és egyszerre az ajtó felé fordultak. Elállt a lélegzete.

– A főbíró úr lesz az. Csatlakozik hozzánk.

Coke nehézkesen, fújtatva lépett be a terembe. Erős izzadságszagot árasztott, mintha minden lépcsőfok egy-egy hegy lett volna számára. Lassan ráemelte a tekintetét. Coke szemében az az éhes csillogás vilant, amelyet Bacon pillantásában nem lehetett felfedezni. Mögötte egy jegyzőkönyvvel a kezében egy fiatalember húzódott meg csendesen.

A nő az önuralmát visszanyerve hellyel kínálta őket, mintha csak egy baráti látogatásról lenne szó. Észrevette, hogy Bacon letörölte a padot, mielőtt leült volna, és a tenyerét összeütögetve próbált megszabadulni a portól.

A tűz füstje csípte a szemét. A szolga ablakot nyitott, hogy kiszálljon a füst, de Bacon felcsattant:

– Mégis mit csinálsz, te szerencsétlen? Ablakot nyitni ilyen időben?

A fiú összerezsent, mintha veréstől tartana. Ő azt tanácsolta neki, hogy nézze meg, hátha a kémény dugult el. A fiú egy hosszú seprűnyéllel belepiskált, mire egy rothadó madártetem zuhant a lángokba. Nézték, ahogy elég. A szagtól felfordult a gyomra.

– Nos – szólalt meg Bacon, amikor a fiú távozott. A kezét összecsapta, és egymásba font ujjait kifordított tenyérrel addig nyújtóztatta, míg ropogni nem kezdtek. – Gondolom, tagadni fogja a vádakat.

– Nem – mondta ő a főügyész szemébe nézve. – Bűnös vagyok. – Bacon tartása alig észrevehetően megroskadt. Nyilvánvaló volt, hogy ezzel meglepetést, sőt talán még csalódást is okozott neki. – Azt akarom, hogy meghaljon.

Az írnok kezében megállt a toll, a szeme tágra nyílt. Bacon felsóhajtott. Megbánás vagy valami ahhoz hasonló töltötte el a szívét. De már nem volt visszaút.

– Tisztában van a vallomása elkerülhetetlen következményeivel?
Bólintott.

– Tudom, hogy viselnem kell a következményeket. Akkor is ez a teljes igazság.

– A teljes igazság, valóban? – Bacon tekintete egészen a velejéig hatolt. – Lehet, hogy asszonyom egy nőhöz képest okos. De ne gondolja, hogy ravaszabb lehet nálam!

– Nem értem, miről beszél.

– Tényleg? – Bacon kutató tekintete továbbra is részegeződött, amittől ő úgy érezte magát, mintha az egyik filozófiai vizsgálódásának a tárgya lenne.

Elhallgattak, csak az írnok tollának sercegése és a rosszul záródó ablakokon átjáró huzat süvítése hallatszott.

Végül Coke szólalt meg, és kérdések özönét zúdította rá.

– Nem elég, hogy bevallottam, azt is tudniuk kell, hogyan csináltam?

A főbíró tovább folytatta: olyan dolgokról és emberekről kérdezte, amiknek és akiknek látszólag semmi közük nem volt az ügysző, nem létező összefüggések után kutatott. Bacont láthatóan bosszantották Coke kérdései, az asztalon dobolt az ujjával. Végül félbeszakította:

– És a férje? Mi volt az ő szerepe?

– Nem volt hozzá köze. – A szavak túl hangosan és túl gyorsan törttek elő belőle.

Bacon gúnyosan felröhögött, de nem mondott semmit.

– Ő ártatlan. – Tudta, hogy idegesnek hangzik, és azon töprengett, vajon attól, hogy megismételte kijelentését, kevésbé tűnik-e hihetőnek. És ennyi volt.

Ott álltak még egy darabig, majd az írnok összecsapta a jegyzőkönyvet, ő pedig egyedül maradt, és azon tűnődött, vajon a férje is beismerő vallomást tett-e.

☞ A férfi ☞

Egyedül ülök a sötét homályban. Az egyetlen ablakon csupán vékony fénysugár szűrődik be. A másik el van takarva. Nem bírom elviselni az onnan nyíló látványt.

Sorba állítom azt a néhány emléket, amely tőle maradt: egy aprócska gyöngyöt, egy mosatlan ágyneműdarabkát és egy – valaha az alsóruháit összefűző – szalaggal átkötött levélcsomagot. Az orromhoz nyomom, de az ő illata már nem érződik, csupán az emlék marad, ahogy a szalagot kibontva először omlottak le róla a ruhái, feltárva testének lankáit. Forróság árad szét bennem. Könnyek égnek a szememben.

Meg kell találnom a módját, hogy átlássam a helyzetemet, és hihető válaszokat találjak az összes kérdésre, amelyet újra meg újra feltesznek. De a félelem összeszorítja a torkomat, olyannyira, hogy azt hiszem, mindjárt megfulladok. Szóval inkább csak rá gondolok.

Csaknem öt évvel ezelőtt láttam meg először. Stuart Henrik lakosztályában állt egy sereg nő gyűrűjében. Egyikük – egy lány – tenyérrrel felfelé tartotta elé a kezét, Frances pedig megfogta, és tüzetesen vizsgálni kezdte. Először azt hittem, szálka mehetett bele, de másról volt szó, az egész csoport izgatottan bámulta Francest, alig várva, hogy megszólaljon. Nem tudtam megállni, hogy ne hallgatózzak.

– Szerelmet látok – szólt lágyan. Mondták róla, hogy hangjának szélsősége is tettetés, csak eszköz arra, hogy rabul ejtsen másokat. Francesnek azonban nem volt szüksége ilyen trükkökre. – Igen, egyértelműen látszik, itt, ahol ez a két vonal találkozik.

A lány zavartan felnevetett.

– Valaki olyanról van szó, akit ismerek?

Piros foltok tűntek elő az arcán. Frances néhány pillanatra becsukta a szemét, mintha valami égi jelre várna, majd határozottan így szólt:

– Nem, egy idegen az.

Elengedte a lány kezét, és arrafelé vette az útját, ahol Henrik köré gyűltek a férfiak, és egy apró bronzszobrot szemléltek.

Az udvar tele volt márvány istennőkhöz hasonlatos, lélegzetelállító nőkkel. Alig vettem észre őket – nem érdekelt a nők világa. Ő azonban más volt. Francesből nem élettelen hidegség sugárzott. Nem, határozottan emberi volt, csak úgy lüktetett benne az élet. Furamód egy szép fiúra emlékeztetett. Tény, hogy nem festette magát. A bőre annyira üde és tiszta volt, hogy azt gondoltam, ha elég közel merészkednék hozzá, frissen mosott ágynemű illatát érezném. De karcsú ruganyossága és szokatlanul egyenes tekintete is fiúra vallott. Frances Howardban egy csepp mesterkéeltség sem volt.

Nem teljesen igaz, hogy ekkor figyeltem fel rá először. Hét évvel azelőtt távolról láttam az esküvői menetét. Az apja és a nagybátyja vette közre, de még az ő tekintélyt parancsoló pompájuk sem tudta elhomályosítani a ragyogását. Bár csak tizennégy éves volt, idősebbnek tűnt, és nagyon megfontoltnak. Azon kaptam magam, hogy bámulom. Akkoriban még egy senki voltam, egy skót kishemes árván maradt fia, akit felfogadott apródnak valaki az udvar külső köreiből.

– Még nem fogják elhálni – szolt egy báméskodó a szomszédjához. Teljesen felkavart ez a gondolat. Megdöböntett: ilyen érzéseim eddig csak férfiakkal kapcsolatban támadtak. – A férje Európába utazik, a lányt pedig visszaküldik a szüleihez, amíg elég érett nem lesz.

Lábujjhegyre álltam, azt remélve, hogy még egyszer megpillanthatom ragyogó barna haját. A csillogó hajzuhatag csaknem a földig ért – mindenki erről beszélt –, és a szája körül mintha mindig titkos mosoly bujkált volna.

– Nekem elég érettnek tűnik – horkant fel a másik nyálát csorgató férfi. Zavaros érzések lettek rajtam úrrá: perzselő vágy öntött el, ugyanakkor mélységesen felháborított a férfi tiszteletlensége. Szentségtörésnek tűnt, hogy így beszéljenek egy ennyire tiszta és érinthetetlen lényről. A legszívesebben bevertem volna a képét, elég erős voltam ahhoz, hogy kiússem. Akinek nincs családja, hamar megtanulja, hogyan vigyázzon magára.

Az elkövetkezendő években Frances nővé érett. Láttam, ahogy Henrikkel felszabadultan, a fejét hátravetve nevet, de hirtelen abbahagyja, el-

fordul tőle, és rám szegezi tekintetét, mint sólyom a prédájára. Szeretem azt hinni, hogy a vágyam ereje irányította rám a figyelmét. Soha nem láttam még ilyen mély sötétben csillogó szemet. Egy-egy kicsi fehér négyzet benne – a mögöttem lévő ablak – a saját miniatűr tükörképpemmel. Nem szólt semmit, csak mosolygott, és közben előtűnt gyöngy fogsora.

Csupán akkor vettem észre, hogy Henrik figyel, ahogy nézem.

– Kémkedni jöttél, Carr? Vagy hogy is hívnak manapság? Rochester? – szólt hozzám durcásan. – Mintha mostanában csinált volna nemest belőled az apám.

Néhány barátja megvetően végigmért, de Frances nem. Újból rám mosolygott, ami felbosszantotta Henriket.

– Feltételezem, azért küldött, hogy meggyőzz, vegyem feleségül azt a katolikus kislányt. Nos, közölheted vele, hogy a válaszom: nem. – Épp egy lovagi kesztyű felhúzásával foglalatoskodott, rám se nézett. – Mégis mit kezdenék egy kilencéves pápistával?

Éreztem, hogy Frances még mindig engem néz.

– Tekintélyes...

– Tekintélyes hozomány jár vele – szakított félbe Henrik. Egy apród párbajtőröket tartott elé. Henrik kiválasztott egyet, és a levegőbe vágott vele. – Hogy apám tekintélyes adósságát fedezze?

Miközben megfelelő válasz után kutattam, a török kicsúsztak az apród szorításából, és csilingelve a földre hullottak. A fiú elpirult, és leguggolt, hogy nagy röhögés közepette összeszedje. Ahogy az utolsót próbálta felvenni, valaki elrúgta előle, mire megint kitört a nevetés.

– Erre igazán semmi szükség nem volt – néztem fenyegetően a tettesre, majd lehajoltam, hogy felvegyem a törte, átnyújtottam az apródnak, vállon veregettem, és mondtam néhány bátorító szót neki.

Valaki megszólalt:

– Ha te mondd, Carr. – Éreztem, hogy ezzel nyertem egy kis teret. Ellenfelem bosszúnak tűnt, kissé vicsorgott.

– Egy senkiházihoz képest egész magasra jutottál, nemde? – Majd fojtott hangon hozzáfűzte: – A király hálósobáján keresztül, mint egy nő. – Southampton soha nem kedvelt, és az érzés kölcsönös volt. Pöf-feszkedő alak volt, és úgy viselte magát, mint aki nem veszi észre, hogy eljárt felette az idő. Álltam a sarat, farkaszemet néztem vele, de nem szóltam semmit.

– Semmi válasz, Carr?

– Van, ami nem méltó válaszra.

Ez nem tetszett neki, de nem is ez volt a cél.

– Mégis hol tanultál te a méltóságról? Biztos nem abban a szemétdömbben, ahonnan jössz.

Elmosolyodtam.

– Egy dolgot azért csak tanultam abban a gödörben: a pörköltről senki sem mondja meg, hogy díjnyertes kosból vagy közönséges birkából főtt.

Frances szeme felém villant.

Henrik fenyegetően rám nézett, és a kezét Frances karjára tette, mintha az övé volna. A féltékenységet mindig is felismertem. Henrik négy évvel fiatalabb volt nála, szinte gyerek. Képtelen egy párosítás. Ám soha nem szabad lebecsülni a hatalom vonzerejét.

– A közönséges birkahús – Henrik közvetlenül Franceshez intézte a szavait – könnyen beleragadhat a fogadba.

Belül haragra lobbantam. Átfutott az agyamon, hogy elhallgattatom – elképzelttem, ahogy a torkát szorítom, az ujjaim a puha nyakába mélyednek, és ahogy fuldokolva kegyelemért könyörög.

Henrik most hozzám fordult.

– Kapj fel egy törst, Carr! Lássuk, milyen fából faragtak! – Érezni lehetett a feszültséget, a villámlás után mennydörgésnek kellett következnie. Elbizonytalanodtam. – Ez a győztesé. – Henrik Frances felé mutatott. Csaknem hangot adtam a felháborodásomnak, de közben rájöttem, hogy nem Francesre gondol, hanem a mellette álló bronz pásztorfiúra.

Beleegyezőleg bólintottam. Előkerült egy mellvért, amit fel is csatoltak rám. Kiválasztottam a törst. Mind életlen volt, csak gyakorlófegyverként használták. A hiúságon kívül másan nem ejthettek sebet. Feltáruztak az udvarra vezető ajtók, kimentünk, nyomunkban a teljes társasággal, amely alig várta, hogy lássa: van-e mersze Robert Carrnak ahhoz, hogy megleckéztesse a trónörököst.

Előre-hátra szökelltünk, olykor megcsendült az acél, ha a pengéink összecsaptak. Bár Henrik herceg kiváló, elegáns és képzett vívó volt, az irányítás az én kezemben volt; ezt azonban a hatás kedvéért igyekeztem leplezni. Tudtam jól, hogy a merészségemmel mindenkit megnyerhetek. Lehet, hogy a stílusom nem volt olyan kifinomult, mint Henriké,

de huszonnégy évesen, erőm teljében azzal is tisztában voltam, hogy nemcsak idősebb, hanem jobb, gyorsabb és agresszívabb is vagyok nála. Durva ökölharcon nevelkedtem, és eszem ágában nem volt Frances előtt veszteni. Az sem érdekelt, ha bajba kerülök emiatt.

A pengéje az arcom mellett suhant el. Lebuktam.

– Vigyázz arra a csinos pofidra, Carr! – kiáltotta gúnyosan Southampton.

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna, és hirtelen lehetőség nyílt előttem. Henrik pillanatnyi habozása elég volt ahhoz, hogy kitörjek, a töröm hegyét a nyakának szegeztem, éppen az ütőeréhez. Ha a küzdelem valódi, térdig Stuart-vérben gázolunk.

– Most megmutattad. – Southampton magához vonta a tört tartó karomat, és fojtott hangon hozzátette: – Jobb lesz, ha vigyázol magadra.

– Mit mondtál? – Egyértelmű volt, hogy igazi párbajt akart kiprovokálni. A kora ellenére harcedzett volt, és tudtam, őt nem lehetne ilyen könnyen legyőzni. – Ezt tekintsem kihívásnak? – Moraj futott végig a társaságon. Kivontam a karomat a szorításából, és egyenesen a szemébe néztem: – Kihívásnak szántad?

A király támogatását bírtam: hallgatott rám, bízott bennem, és – illetlen módon, vagy sem – szeretett, a befolyásom jóval nagyobb volt, mint Southamptoné. Ő azonban nem tágitott: a homlokát szorosan az enyémehez nyomta, mint egy bőgő szarvasbika. Gúnyosan elmosolyodtam.

– Azt hittem, a titkos tanácsosi helyre fáj a fogad.

Elvörösödve visszahúzódott, elfordult. Nem tudtam visszafogni magam, és odasúgtam neki:

– Tudtam, hogy nincs hozzá merszed.

Henrik közénk lépett, és a vállamra csapott.

– Tulajdonképpen hálás vagyok neked, Carr. Nem attól fejlődik a vívótudásom, ha hagynak nyerni.

A nagylelkűsége egy pillanatra elfeledtette, hogy versenytársak voltunk: mindketten Frances Howard figyelmére áhítoztunk, aki éppen minket nézett, ahogy együtt visszasétáltunk.

– Íme – mondta, és talapatáról leemelve felém nyújtotta a bronz pásztorfiút.

Nehezebb volt, mint gondoltam. Átfutott az agyamon, hogy hatékony fegyver lehetne, de visszatettem a helyére.

– Jobb, ha itt marad, ahol értékelik.

Őszintén szólva a kis szobrocscsa számomra teljesen átlagosnak tűnt, de Frances el volt tőle bűvölve.

– A vonalai egészen kifinomultak – szólalt meg lágy hangon. – Nézzék, mintha teljes testsúlyával a botjára nehezedne, és ahogy hátrapilllant... tökéletes egyensúlyban van. – Elhallgatott, és sóhajtott egyet. – Miért van az, hogy ha valami szépet lát az ember, rögtön birtokolni akarja? – Az ujjával végigsimította a bronzfigura combjának ívét.

Henrik oldalra hajtott fejjel nézte a lányt. Mindketten szívesen cseréltünk volna most a bronzfiúval.

Kitárultak az ajtók, megtört a varázs, és belépett Northampton.

– Bácsikám! – üdvözölte Frances bársonyos hangon, és elébe sietett. – Merre jártál? Lemaradtál a nagy izgalmakról!

A nagybátyja mellett előtűnt a ritkán megmutatkozó kislányossága. Northampton nem volt különösebben természetes, mégis ilyen benyomást keltett, korát meghazudtoló tartása jóval fiatalabb emberre vallott. Így együtt látva őket észrevettem, mennyire hasonlítanak egymásra. A homlokuk egyformán magas volt, a szemöldökük ívelt, az a fajta arisztokratikus arc, amelyet évszázadokon keresztül nemesítenek. Northampton elegáns külseje mögött azonban valami fenyegető rejlett. A szobában uralkodó hangulat megváltozott, mintha mindenki kissé összement volna. Még a herceg közeli barátiból is irigységgel vegyes tisztelet áradt felé, ettől Northampton még hatalmasabbnak tűnt.

– Egy igen sürgető magánügyet kell megvitatnom fenségeddel...

Henrikkel az ablakbeugró felé indultak.

– Jöjjön velem! – intett Frances.

Utánamentem, mint egy kutya, miközben átsétált a szoba távolabbi sarkába. Olyan közel voltam hozzá, hogy még a ruhája suhogását is hallottam.

– Ezt igazán élveztem. – Megállt. Magas volt, pont akkora, mint én, a szeme egy vonalban volt az enyémmel. – Már mint a vívást. – Válasz után kutattam, de a szellemességem cserben hagyott. Felemelte az egyik ujját. – Nézze, letört. – Kinyújtotta, hogy megnézzem a körmét, amit megragadott, felszisszenve letépett, majd a letört darabkát a padlóra ejtette. A tekintetemmel követtem, és mire felnéztem, épp a szájából húzta ki az ujját.

– Adja a kezét! – Megfogta. – Erős. – Szétnyitotta az öklömet, hogy megvizsgálja a vonalakat, nedves ujját végigfuttatva a tenyeremen. – Elmondjam, mit látok?

A vágy csaknem megbénított. Mindössze bólintani tudtam.

– Szerelmet.

Felidéztem, hogy korábban mit mondott annak a lánynak, és ettől visszanyertem a hangom.

– Gondolom, mindenkinek ugyanezt mondja.

– Én csak azt mondom, amit látok. – Felvonta a szemöldökét.

– Csak ugrat. – Elmosolyodtam, ő viszont komoly maradt.

– Azt hiszi, ez csak játék?

A szorítása határozott volt.

– Ott – tapogatta meg a hüvelykujjam alatti tenyérdombot. – Halált látok és... – Megrázta a fejét.

– És mit?

– Nem – suttogta.

Northampton szólította.

– Jövök. – Ahogy megfordult, elkaptam a pillantását és a mosolyát... Ó, az a titokzatos és mindentudó mosoly! Mintha egyenesen belelátott volna a lelkembe. Teljesen az övé voltam.

☞ A nő ☞

Férfisikoly hasít a párától terhes levegőbe, majd még egy, aztán csend lesz.

– Csakhogy elült ez a pokoli lárma! – mondja a Francessel szemben ülő Nelly, miközben kioldja a fűzőjét. Egyetlen mozdulattal előveszi a mellét, hogy megszoptassa a gyermeket. Olyan csenevész, semmi egy lány a beesett arcával és szeszínű szalmahajával. Frances fel nem foghatja, hogyan képes jóllakatni egy ilyen falánk csecsemőt. Hallja, ahogy a csenden átszűrődik a víz csöpögése és bugyogása, eszébe juttatva, hogy pont alattuk, a fal túloldalán halad a folyó. Az ablak közelében sötét penész virágzik, és arra gondol, ahogyan a kövek szivacsként magukba szívják az egyre magasabbra emelkedő vizet.

A sötétben néha úgy érzi, mintha lebegne: az ágya lenne a hajó, a körülötte lévő tárgyak pedig – a fogason lógó köntös, a magas támlájú székek, a fonott bölcső – a korábbi foglyok szellemei. Az ágy súlyos, és förtelmes, szárnyas lények faragványai borítják. Frances gyűlöli, ahogy az ocsmány német baldachinfüggönnyt is, amit sokkal nagyszerűbb helyre szánhattak, mint ez a zilip feletti szoba. De legalább már nincs egyedül.

– Ezt figyelje! – Szabad kezével Nelly felszed egy kártyát, amely pörögve egyik ujjáról a másikra száll, mint egy pillangó. Aztán elvigyorodva hirtelen megpöcköli, erre az felrepül, és végül Frances ölében landol. Felnevet, kivillannak az összevissza álló fogai. Az elmúlt napokban Frances ugyancsak megkedvelte Nellyt a vakmerőségéért és azért, ahogy láthatólag megfélekedezett az elvárt tiszteletteljes távolságtartásról. – Kérem, mondja el! – könyörög a lány. – Csak néhány részletet! Egyszerűen tudni szeretném, hogyan történhet ez meg olyasvalakivel, mint ön. – Egyenesen Frances szemébe néz. – Aki ilyen kedves volt hozzám, és meghallgatta a gondjaimat, aki úgy kezelt, mintha emberi lény lennék, amikor a legtöbben még csak rám se néznek, szóval mégis hogyan... – Elhallgat, mint aki nem tudja, hogyan is folytassa.

– Hogyan válhat kegyvesztetté? – veszi át a szót Frances. – Biztos hallottál róla. – A pamfletírók a botrány minden részletét és még annál is sokkal többet közöltek. Tudnia kell, miről van szó. A vallomásáról viszont nem hallott Nelly, és nem is fog, határozza el Frances.

– Nagyjából tudom, mi történt, de biztos vagyok abban, hogy maga nem az, aminek mondják.

– Miért, mit mondanak, mi vagyok?

Frances szeretné megtudni, pontosan mit is hallott a lány.

– Azt, hogy boszorkány, és démonokkal diskurál. Néhányan azt is mondják, hogy... – A másik nőre néz, lehet, hogy túl messzire ment? De Frances int, hogy folytassa. – Magával a sátánnal áll kapcsolatban – suttozja.

– Ó, ezt én is hallottam! – nevet fel Frances könnyedén, mintha semmiségről lenne szó. Nem először merül fel benne, hogy a lányt azért rakták mellé, hogy terhelő információt szedjen ki belőle.

– Ismertem egy javasasszonyt. A szomszédunk volt. Gyógyfűvekért keresték fel, de tudom, hogy olykor átkot is küldött másokra.

– Átkot? – vonja fel Frances a szemöldökét. Eszébe jutott, egyszer

hogyan haragított magára egy ilyen nőt. A gyanúja feléled: vajon szándékosan erőlteti a lány, hogy a boszorkányságról beszélgessenek, hátha valami kicsúszik a száján?

– Gondolom, egyszerű szélhámós volt.

– Megátkozott egy férfit. Egy órán belül halott volt.

– Szerintem inkább gyilkosság lehetett. – Frances alighogy kimondja, rögtön meg is bánja.

– Bűnösnek találták, és felakasztották.

A lány mélyen a szemébe néz. *Ki vagy te?* – kérdezi magában Frances.

– Erre ki tanított? – A kártyákra mutat, hogy témát váltson.

– Az apám. Amint elég idős lettem hozzá, magával vitt. Tudja, kártyatrükkökből élt.

A másik melléhez teszi a babát.

– Különben pedig nem maga az egyetlen, aki kegyvesztett lett. – Úgy beszél, mintha az édenkertből űzték volna ki. Frances leginkább véget szeretne vetni a beszélgetésnek, és leszidni a lányt a pimaszságáért, de úgy érzi, jobb, ha most óvatos.

– Valóban?

– Állapotos lettem, miközben nem volt férjem, és halott gyereket szültem.

– Ezt tudom, Nelly. Emiatt vagy itt.

A lány kemény külseje mögött Frances mély szomorúságot sejt. A korábbi kétségei eloszlanak: már nem hiszi, hogy Bacon vagy Coke egy ilyen nyomorúságos lényt környékezett volna meg. Talán ha valami előkelő származású, irigykedő kisasszonyról lenne szó, de egy olyan lány, mint Nelly? Frances kétli, hogy kémkedne utána. Isten tudja, már az is nehéz lehetett, hogy szoptatós dajkát találjanak egy gyilkos gyermekének.

– Azt viszont nem tudja, hogy ki volt az apja a gyerekemnek.

Ez felkelti Frances érdeklődését.

– Nos, ki volt?

Nelly az ölére mered.

– Az apám.

Erre Frances nem gondolt. Tudja, hogy előfordul az ilyesmi, mégis mélyen megdöbben. Az ő világában a szüzesség túl nagy érték ahhoz, hogy így beszennyezzék. Ennek a lánynak viszont immár semmiye sincs a magához való eszén kívül.

– Nem hisz nekem? Nem vagyok meglepődve. Az olyanok, mint maga, soha nem hisznek az olyanoknak, mint én.

Nelly az önsajnálát legapróbb jelét sem mutatja. Francesből együttérzés tör elő.

– Biztos... – Elhallgat, mielőtt kimondaná, hogy Nelly biztosan azt kívánta, hogy a szomszéd boszorkány átkot szórjon az apjára. Meggondolatlanság lenne visszaterelni a boszorkányságra a beszélgetést. Ehelyett azt mondja: – Biztosan fogalmad sem volt arról, kibén bízhatnál. Emiatt tagadott ki az anyád?

Nelly bólogat.

– Van, amin nem lehet változtatni, igaz?

– Igaz. – Franceset lenyűgözi a lány rendíthetetlen nyugodtsága. Min-
dig is csodálta ezt a jellemvonást.

– Tudom, butaság, de régen azt kívántam, bárcsak olyan családba szü-
lettem volna, mint a magáé, és hozzáadtak volna valami gazdag... –
A szavai elhalnak. – Milyen volt?

Frances önkéntelenül is kezd megnyílni.

– Szerintem arról hallottál, hogy fiatal lányként az ifjú Essex gróf-
hoz adtak. – Ráeszmél, hogy már vagy tizenkét év eltelt a házasságkötés
óta. – Egy régóta húzódo családi viszály elsimítása volt az egybeke-
lésünk célja. – Van valami megnyugtató abban, hogy annyi titkolózás
után megoszthatja a történetét. – Először külön éltünk. Külföldre ment
tanulni. Nagyon vékony voltam, és anyám úgy gondolta, nehezen bir-
kóznék meg a szüléssel. A gondok sokkal később kezdődtek: akkor,
amikor összeköltöztünk.

Én húztam a rövidet. A nagybátyám elővette a selyem zsebkendőjét, és
bekötötte vele a szememet. Mind benne voltunk a játékban: én, a két
szobalányom, a nagybátyám és a szolgálja, a kedvenc öcsém, Harry, Essex
három embere; még a káplán is beszállt.

Egyedül Essex nem akart részt venni a játékban, leült egy székre,
mereven, mint egy kartonfigura. Gyakorlatilag egy szót sem szólt azóta,
hogy délután megérkeztünk.

A lakhelye, Chartley mindentől távol esett. Ötnapi utazás után pil-
lantottuk meg egy hegygerincen a kastélyromot és a mögötte húzódo

házat. Nem tagadom, meglehetősen csalódott voltam, amikor megérkeztünk: bár tágas volt, poros és búskomor, az ablakok pedig túl kicsik ahhoz, hogy elég fényt engedjenek a szobákba. Az egész hely barátságatalannak hatott. Éjszaka recsegett-ropogott, mintha szellemek járnának benne, ferde volt, lejtett: ha letettél egy gyöngyöt a terem egyik végében, átgurult a másikba. Engem elkényeztettek: pompás, új házakban nevelkedtem, amelyeket fényes, sima márvány borított, hatalmas ablakokon áradt be a napfény, csodálatos kilátás nyílt belőlük, és tele voltak étellel.

A nagybátyám, Harry és én az előtérben vártunk Essexre, megpróbáltam elképzelni, milyen is lehet ennyi év után. Egy régi óra ketyeggett hangosan, és különböző festett rokonok meredtek rám a falakról: jól emlékeztem rá, hogy arra neveltek, mind a Howardok ellenségei. A férjem apja, az idősebb Essex gróf selyemöltözetében olyan önelégült képet vágott, mintha az egész világ az övé lenne.

– Elviselhetetlenül pimasz volt – mondta a nagybátyám a képre mutatva. – Örülök, hogy már nincs az utunkban. – A lefejezésére utaló mozdulatot tett. – Igazán kár, hogy a nyavalyás protestáns bandája megmaradt. – Alattomos mosoly jelent meg az arcán. – Ó, de most már barátok vagyunk!

– Nekem köszönhetően.

Nem tudtam leplezni a keserűségemet. Átkoztam magamban ezt a házasságot, ami ilyen komor helyre száműzött. A válasza rideg volt.

– Húszéves vagy, elég idős ahhoz, hogy felmérj a diplomácia jelentőségét.

Természetesen én is festett rokonok társaságában nevelkedtem. Réges-rég a nagyapámat és a dédapámat szintén kivégezték. Ráeszméltem, hogy talán ez az egyetlen, ami közös bennünk Essexszel: a lefejezett ősök.

Az az érzésem támadt, hogy bizsereg a hátam, mintha valaki figyelne, így megfordultam: Essex az emeleten állt.

– Remélem, nem volt túl fárasztó az utazás – mondta. Elindult lefelé a lépcsőn, miközben azon tűnődtem, kihallgatta-e eddigi beszélgetésünket.

Ahogy közelebb ért, láttam, hogy már nem az a gyerekképű fiú, aki hat évvel azelőtt az oltár elé kísért. Megdöbbenésemet egy mosollyal próbáltam leplezni. Tisztában voltam azzal, hogy a fekete himlő csúnyán elbánt vele – vagy másfél évébe került, ami késleltette az összeköltözésünket. Néhány himlőhelyre és forradásra számítottam, de arra

nem készültem fel, hogy az arcát ennyire csúf kráterek borítják, és a jobb szeme körül a bőr eltorzulva felpuffadt, mintha megégett volna.

– Irtózatossá találsz – szólalt meg. Harryhez képest valóban irtózatossan nézett ki, aki fiatalabb és magasabb volt, a bőre hibátlan, a haja fényes és fekete. Harry olyan volt, mint én.

– Nem – mondtam merev mosollyal. – Remélem, nem fáj – kényszeríttem magam, hogy ne bámuljam.

– Nem kérek az együttérzésedből – rándította meg a vállát, és a témát elterelve utasította az egyik szolgát, hogy mutassa meg a szobáinkat.

A szemkendőt nagyon szorosra kötötték, tökéletes sötétségben voltam. Ismeretlen kezek megpörgettek, majd kinyújtott karral ott maradtam a terem közepén. Nevetést és lábdobogást hallottam, ahogy néhány óvatos lépést tettem. Incselkedni kezdtek, szaladgálva szólongattak:

– Erre, erre!

Ide-oda hadonásztam, végre elkaptam valakinek a vállát.

– Engem ne! – szólalt meg, ebből rájöttem, hogy Essex az, majd a kelleténél erősebben megtaszított, ettől megbotlottam, és majdnem elestem.

Végeláthatatlannak tűnő üldözés után végre elkaptam egy ruhaszegélyt.

– Ki lehet az?

Végigtapogattam a ruháját, és rögtön rájöttem, hogy a bácsikám az. Úgy tettem, mintha nem ismerném fel, és összevissza fogdostam a nyakát meg az arcát, turkáltam a hajában.

– Egyetlen embert ismerek, akinek szőr nő ki a füléből – mondtam végül.

– Te kis csibész! – kacagott a bácsikám. Leoldotta a szememről a kendőt. – Ezért büntetést érdemelsz. – Csiklandozni kezdett. – Kérj bocsánatot! Mondd, hogy sajnálsz...

A földön feküdtem a nevetéstől, levegő után kapkodva könyörögtem neki, hogy hagyja abba. Bocsánatkérést akart kicsikarni belőlem. Régi hagyomány volt ez köztünk: soha nem adtam be a derekam. Kitartottam addig, amíg el nem kékültem, vagy el nem ájultam, de most a hisztérikus nevetésem valahogy keresztülhatolt a férjem megjegyzése:

– Nem nézhetem tovább ezt az izléstelenséget.

A szobában csönd támadt. A bácsikám elengedett, és a tekintetével a távozó Essexet követte.

– De hisz ártalmatlan móka volt! – kiáltottam utána. – Ó, istenem! – szomorodtam el hirtelen. – Úgy tűnik, egy igazi örömgylkoshoz sikerült hozzámennem. – Megpróbálkoztam egy kacajjal, de üresen csengett.

– Hát, ő aztán nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket – mondta Harry. Igaza volt. Visszagondoltam arra a ragyogó, lelkes ifjúra, akihez hozzámementem; köze nem volt ehhez az alakhoz. – Talán valaki az európai körútja során piszkavasat dugott a hátsójába?

Az egyik szobalány a tenyerébe fojtotta a nevetését, a bácsikám pedig halkán, hogy a többiek ne hallhassák, így szólt:

– Ne aggódj, Frances, hamarosan megváltozik, amint örömét lelheti benned...

A kezére csaptam, és rászóltam, hogy ne legyen ilyen közönséges.

Később arra jutottam, az lesz a legokosabb, ha meglátogatom Essexet, hogy kiengeszteljem. Az ágyában feküdt, félig levetkőzve. Nem volt egyedül.

Rám bámult:

– Mégis mi a fenét keresel itt hívatlanul? – ordította. – Kifelé, te ostoba!

A legszívesebben sarkon fordultam volna, hogy elrohanjak, de földbe gyökerezett a lábam. Fogalmam se volt, mit csináljak, így csak bambán álltam, várva, hogy kibontakozzanak egymás öleléséből. A nő a harisnyáját igyekezett felhúzni az ágyfüggöny takarásában. Drága, finom selyemből készült, rózsával hímzett harisnyája volt. Azon tűnődtem, vajon tőle kapta-e ajándékba. Essex felpattant, és eléim állt, mint aki párbajra készül.

– Tűnj innen! – köpte az arcomba. Nem mozdultam. Visszazuhant az ágyba, az arcát a tenyerébe rejtette, akár a kisgyerek, aki azt hiszi, ha eltakarja az arcát, láthatatlanná válik.

A nő felkelt, immár felöltözve, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amire számítottam. Tömzsi volt, és kerek arcú, szép, hullámos, gesztenyebarna hajának köszönhetően azonban csinosabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt. De öregnek látszott, akár Essex anyja is lehetett volna.

Egy gyors pukedli, majd el is surrant mellettem, ki az ajtón, és kettesben hagyott Essexszel.

– Nézd! – szólaltam meg, miután végre visszanyertem a hangomat. – Kezdehetnénk az egészet előlről. Tegyük úgy, mintha nem láttam volna!

Odaültem mellé az ágy szélére. A takarók áporodott szagot árasztottak, mintha hónapok óta nem szellőztették volna ki őket. Csendben ültünk. Az egyik kutyája a tűz mellé kuporodva aludt, összerendeztem álmában. Essex keskeny, finom keze újra meg újra ökölbe szorult. Az esküvőnkön figyeltem meg, milyen szép a keze, és én, buta még el is képzeltem, ahogy a finom ujjáival lantot penget és szerelmes dalokat énekel nekem. Közelebb hajoltam hozzá, hogy megfogjam a kezét.

– Hagyj békén! – Elhúzódott, a szeme könnybe lábadt. Ez teljesen megdöbbenett. Nálunk még a lányok sem sírhattak, gyerekkoromban különböző stratégiákat fejlesztettem ki, hogy uralkodni tudjak magamon. Az segített, ha addig haraptam belülről a számat, míg vérezni nem kezdett.

– Nem zavar. – Tényleg nem zavart. A nagybátyám az idevezető úton figyelmeztetett, hogy a férjem valószínűleg szeretőket tart. Ellágyítottam a hangomat. – Még alig ismerjük egymást. De ugye tudod, hogy meg kell tennünk, amit minden házaspárnak?

Még mindig nem nézett rám, így magam oldottam ki a hálóingemet, kibújtam belőle, és az ágyra feküdtem. Vannak lányok, akik szégyenlősek, de én nem tartoztam közéjük. Nem szégyelltem a testemet. Nem értettem, hogy miért adott Isten testet nekünk, ha semmi örömet nem lelhetünk benne.

Gyűlölettől telve fordult felém.

– Te pimasz kis ribanc!

Ökölbe szorított ujjai elfehéredtek.

– De hiszen a feleséged vagyok.

Ahogy kimondtam, belém hasított a gondolat: valójában nem is vagyok még a felesége, addig legalábbis nem, amíg el nem háltuk a házasságunkat.

Nem válaszolt, csak hozzám vágta a hálóingemet, amit gyorsan magamra öltöttem.

– Azonnal takarodj innen!

Néma düh sütt belőle; sietve a papucsomat kerestem, és miután végre meglett, kisurrantam a szobából, azt kívánva, bárcsak láthatatlan lennék.

A szeretője kint bujkált az árnyékban. Ha magabiztosabb lettem volna, biztosan odaszólok neki valamit, csak hogy lássa, nem szeppentem

meg. De így csak továbblopakodtam a sötétben, mintha nekem lehetne félnivalóm.

Egyenesen a nagybátyám lakrészébe mentem; még fent volt, Harryvel kockáztak. A bácsikám majd kipukkadt a nevetéstől, amikor elmeséltem neki, mi történt.

– Frances, biztosan tudod, mihez kezdj egy férfival. Igazán nem nagy ördögösség.

Jólesett a könnyed modora e furcsa és nyomasztó élmény után.

– Megtettem, ami csak tőlem telt.

– Biztos vagyok benne, hogy így van... A kölyöknek valami baj lehet a fejével.

Megpaskolta a kezemet, és megnyugtatót afelől, hogy idővel összezokunk majd.

– Pimasz kis ribancnak nevezett – mondtam.

A nagybátyám felhorkant:

– Ahelyett, hogy örülne a szerencséjének.

– Hitvány gazember! – mordult fel Harry. – Megérdemelné, hogy karddal keresztülhasítsam. – Teljesen Harryre vallott, ahogy a védelmébe vett. Forrófejű volt, míg én már megtanultam: minden esetben érdemes megőrizni a nyugodtság látszatát.

– Csak semmi ostobaság! Hallottad? – szólt rá a nagybátyám ijesztő határozottsággal.

Megkérdeztem, mit kezdjek a szeretővel. Azt tanácsolta, hogy semmit.

– El fog tűnni. Mindig el szoktak – tette hozzá. Meggrázta a kockákat a markában, és az asztalra gurította. – Ha pedig mégsem, akkor még mindig el lehet tüntetni.

A gyomrom összeszorult, összetalálkozott a tekintetem Harryével. Mindketten a gyerekkori káplánunkra gondoltunk. Harryvel találtuk meg egy istállógerendán lógva, a himbálózó cipőjéből vizelet csepegett. A nagybátyám útjába került. Azt mondták, öngyilkos lett.

Amikor magukra hagytam őket, ahelyett hogy befeküdtem volna az ágyba, a kápolnába mentem, és ott térdeltem a sötétben, könyörögve Istenhez, hogy a férjem megszeressen.